

vnuka do domácnosti přijmouti, nebo byl-li by vnuk v jeho domácnosti vydán nesnesitelnému nakládání. V tomto případě jest však přihlížeti k tomu, že děti byly soudním výrokem svěřeny do péče a výchovy matky, čímž matka nabyla nároku, podržeti děti u sebe, a že tento její nárok nemůže jí býti odňat ochotou děda vzíti děti k sobě do domácnosti. Ostatně nastala dědova povinnost poskytnouti výživu a výchovu v penězích aspoň vnučce Anně již tím, že odepřel přijmouti ji do své domácnosti, neboť, když původně byl odepřel vůbec platiti na výživu svých vnuků, prohlásil dodatečně jen ochotu vzíti vnuka Valtra do své domácnosti a ho vydržovati. Není tedy za tohoto stavu věci nezákonnosti v tom, že vyměřily soudy nižší výživné v penězích.

Čís. 11915.

Návrhem strany na opravu jejího jména ve vyhotovení rozsudku prvního soudu neprodlužuje se jí lhůta k odvolání v ten způsob, že by počínala teprve doručením opraveného rozsudku, nýbrž běží od doručení původního rozsudku.

(Rozh. ze dne 23. září 1932, R I 518/32.)

Odvolací soud odmítl odvolání žalované. Důvody: Napadený rozsudek byl doručen žalované dne 18. prosince 1931. Podáním, dne 28. prosince 1931 k prvnímu soudu došlým, žádala žalovaná o opravu svého jména v rozsudku z nesprávného »Anna Tileřová« na »Anna Titěrová«, kteroužto opravu první soud usnesením ze dne 30. prosince 1931 doručeným i s opraveným rozsudkem žalované dne 4. ledna 1932 provedl. Odvolání podáno bylo zástupcem žalované na poštu dne 18. ledna 1932. Jest rozřešiti otázku, zda v tomto případě běží lhůta k odvolání dnem doručení opraveného rozsudku, či dnem kdy doručen byl původní rozsudek. Oprava byla povolena k návrhu žalované, nikoli z úřadu a týkala se jen opravy jejího jména, nikoli však rozsudečného výroku nebo důvodů rozsudku, proti nimž právě může odvolání brojiti. Nesprávné jméno má sice význam v řízení exekučním, avšak tu oprava ta kdykoli k žádosti stran může býti provedena, aniž by se tím něco změnilo na samém nálezu. Žalovaná navrhnuvší opravu nemohla býti v pochybnostech, v jakém směru bude oprava provedena, takže nemusela vyčkávatí doručení opraveného rozsudku, by podle něho teprve upravila odvolání. Jest zjevno, že se ani po opravě na rozsudku, ani ve výroku, ani v důvodech nic nezměnilo a že se změna týkala jen uvedení správného jména žalované, takže jde v tomto období sporu jen o formální opravu, jež nemůže býti důvodem, by tím neprodlužitelná lhůta k odvolání (§ 464 c. ř. s.) byla z důvodů pro spor bezvýznamných uměle prodloužena (srovn. rozh. čís. 8423, 9872 sb. n. s.). Dospěl proto odvolací soud z těchto úvah k právnímu závěru, že v souzeném případě lhůta k odvolání běžela od 18. prosince 1931, nikoli až od 4. ledna 1932, takže odvolání podané na poštu dne 18. ledna 1932, jest již podle § 464 c. ř. s. opožděné a bylo je proto podle §§ 471 čís. 2, 473, 474 čís. 2 c. ř. s. v zasedání neveřejném odmítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Odvolací soud správně dovodil, že šlo jen o formální opravu jména žalované strany, kterou žalovaná kdykoli, tedy i až po podání opravného prostředku mohla zaříditi. Učinila-li návrh na opravu rozsudku ve smyslu § 419 c. ř. s. v odvolací lhůtě, nebylo jí tím zabráněno v řádném provedení odvolání, nemusila zatím bez vyzvání soudu své vyhotovení rozsudku ani předkládati, a správně proto uznal odvolací soud, že se lhůta k odvolání počítá od doručení původního, nikoli teprve od doručení opraveného vyhotovení. Zařízení opravy nemělo tu pro odvolání a pro běh lhůty odvolací žádného významu a žádného účinku.

Čís. 11916.

Základem prozatímního opatření může býti jen nárok vybavený právní ochranou, jež právní řád jako takový uznává.

Nejde o takový nárok, domáháno-li se zákazu budoucích možných projevů ve smyslu § 1330 obč. zák.

(Rozh. ze dne 23. září 1932, R I 528/32.)

Odvolávajíc se na § 1330, druhý odstavec, obč. zák. domáhala se žalující firma žalobou na žalovaném, by byl uznán povinným, zdržeti se jistých tvrzení a tato tvrzení v určitých případech odvolati. Kromě toho navrhla žalobkyně vydání prozatímního opatření, by se žalovaný zdržel za sporu rozšiřování týchž tvrzení. Soud první stolice povolil prozatímní opatření, rekursní soud zamítl návrh na povolení prozatímního opatření.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Žalobce domáhá se pro dobu procesu prozatímního opatření k zajištění žalobního nároku, by bylo žalovanému uloženo zdržeti se určitých, prý závadných projevů. Rekursní soud správně praví, že základem prozatímního opatření může býti jen takový nárok vybavený právní ochranou, který právní řád, — v souzeném případě § 1330 obč. zák. —, jako takový uznává a tomu, kdo byl na cti napaden, přiznává. Rekursní soud však neřešil otázku, zda tu jde o takový nárok, maje z jiných důvodů návrh na povolení prozatímního opatření za neopodstatněný. Platný právní řád v případech § 1330 obč. zák. takového zdržovacího nároku nezná a nepřipouští. Podle tohoto místa zákona vymezeny jsou nároky osoby na cti dotčené potud, že jí zákon kromě nároku na náhradu škody přiznává ještě nárok na odvolání učiněných projevů s případným uveřejněním. Další nárok na zákaz budoucích možných projevů však § 1330 obč. zák. v doslovu III. dílčí novely, dosud platném, neobsahuje. Ani z doslovu zákona, ani z důvodových zpráv nelze dovoditi, že měl zákonodárce také ještě zdržovací nárok za potřebný k odčinění učiněných projevů a že jen opomenul to jasně vyjádřiti, nebo že to považoval za